

LAKEUDEN LADUN JÄSENVIESTI

1/2017

JÄSENMAKSUT 2017

Lakeuden Ladun jäsenmaksut vuonna 2017 ovat seuraavat:

	maksu	palvelut
- 1. henkilön jäsenmaksu	22 €	(Latu ja Polku+jäsenkortti)
- koko perheen jäsenmaksu	32 €	(Latu ja Polku+ 2 jäsenkorttia)
- nuoriso- opisk.jäs alle 29 v.	15 €	(Latu ja polku+ jäsenkortti)
- sivujäsen toisessa latuyhdist. 15 €		(jäsenkortti+ yhd. tiedotteet)

Perhejäsenmaksu kattaa kaikkien samassa taloudessa asuvien jäsenyyden. Jäseneksi voit liittyä myös www.suomenlatu.fi (yhdistysvalinta: Lakeuden Latu)

Suomen Latu postittaa laskun jäsenmaksusta tammikuussa.

JÄSENEDET

Suomen Ladun ja jäsenyhdistysten jäsenedet Latu- ja Polku-lehdessä. Lisäksi yhdistyksen jäsenedet: varusteiden vuokraus ja Latukammin vaaraus jäsenhintaan.

LAKEUDEN LADUN VIIKKO-OSAKKEET:

Lakeuden Latuoloksen vapaat viikot Muonioissa 2017:

v. 3, 14.-21.1. ja v. 42, 14.-21.10., viikon hinta 250 €

v. 25, 17.-24.6., v. 31, 29.7.-5.8. ja v 51, 16.-23.12., viikon hinta 300 €

v. 10 ja v. 11 ovat varattuja

v. 16, 15.-22.4. ja v. 50, 9.-16.12. ovat yhdistyksen hiihtoviikkoja

Saariselällä Kiilopään Outaladun

v. 44,28.10.-4.11. viikon hinta 250 €

v. 38, 16-23.9. on yhdistyksen ruskaviikko

Varaukset ja lisätiedot: Esko Vieri p. 045-1675944

LAKEUDEN LADUN JOHTOKUNTA

pj, tied.,jäs.siht.	Esko Vieri, 045-1675944, esko.vieri@anvianet.fi
varapj.	Seppo Riihimäki, 044-9783844, seppo.riihimaki@netikka.fi
sihteeri	Jari Ojala, 040-8665666, oide@netikka.fi
tal.hoit.	Pentti Toivonen, 0500-565408, pentti.toivonen@netikka.fi
koul.vast.	Matti Lähdesmäki, 0400-566120, matti.lahdesmaki@gmail.com
it-yhd.hlö	Pekka Raisio, 0400-763061, pekka.raisio@mavi.fi
muut jäsenet	Herkko Kallio (varusteiden vuokraus 040-5808785), Päivi Karttunen, Matti Mäkineste, Riitta Rantanen, Hannu Salo

Retkeilytoimikunta: pj Herkko Kallio, Maija Ala-Lipasti, Ossi Alanen, Olavi Keski-Äijö, Pekka Laine, Matti Mäkineste, Riitta-Liisa Rantanen ja Reijo Saarijärvi

Luontotalon johtoryhmä: Matti Lähdesmäki, Pentti Toivonen ja Esko Vieri sekä varajäsenet: Herkko Kallio, Matti Mäkineste ja Riitta-Liisa Rantanen

Uutta tietoa tapahtumista ja toiminnasta näet nettisivuiltamme:

www.lakeudenlatu.suomenlatu.org

facebook.com/lakeudenlatu

Etukannen kuva: Kämpälikkö odottaa Angry birdsejä, Esko Vieri

Suomi100 juhlavuosi kolkuttaa ovella, osallistumme juhlatapahtumiin ja lisäksi Suomen Latu myönsi meille Angry birds go snow-tapahtuman, mikä on kohdistettu lapsiperheille. Vastaamme järjestelyistä yhdessä Elämysliikunnan kanssa, talkoolaisia taas tarvitaan järjestelyissä. Hirvijärvi-Varpula erämaavaellusreitit investointihanke saadaan maaliin vuoden loppuun mennessä. Sitten alkaa varsinaisen reitistön rakentaminen. Liikuntarintamalla kuljetaan lähireiteiltä Andorraan saakka.

LOPPIAISHIIHTELYT

Perinteinen hiihtokauden avaus Loppiaisena 6.1. Lähtö klo 12.00 Kyrkösjärven uimalan P-paikalta. Hiihdellään lumitilanteen mukaan laavujen kautta Latukammille, missä paistellaan makkaraa.

Jos ei ole hiihtokeliä, niin mennään sauvakävelynä Latukammille.

LATUTREFFIT LATULAAVULLA SU 8.1.-26.3.

Jatketaan viime talven tapaan sunnuntaisin 8.1.-26.3. välisenä aikana, klo 12-14 latutreffejä Latukammilla. Vapaamuotoisessa tapaamisessa on kiva vaihtaa mielipiteitä päivänpolttavista asioista. Ensimmäinen laittaa tulet kammiin.

UUSIEN JÄSENIEN ILTA 19.1.

Uusille jäsenille tarkoitettu tilaisuus to 19.1. klo 18.00 Luontotalo Kämpälässä, Kyrkösvuorentie 26. Esitellään Suomen Ladun ja Lakeuden Ladun toimintaa ja tutustutaan illanvieton merkeissä.

SUKELLA TALVEEN-MM HIIHTOKOULU 4.2.

La 4.2. latuyhdistysten järjestämä maailman suurin hiihtokoulu lapsiperheille klo 10.00-12.00 Luontotalo Kämpälässä. Tapahtuman yhteydessä mehtarjoilua ja tietoa hiihdon saloista. Muumihiihdon opastajia ja apuoppaita tarvitaan toiminnan pyörittämiseen.

KUUTAMOHIHTO 9.2.

Kuutamohiihto hiihdellään to 9.2. klo 19.00 Kyrkösjärven uimarannalta latulaavulle. Reitti valaistaan ulkotulin ja laavulla odottavat nuotiot. Omat makkarat mukaan. (Säävaraus: järvi oltava jäässä, vastaavasti pakkasraja -15 C.)

TARTU MARATON OPEN TRACK HIIHTO 18.-20.2.

La 18.2. aamulla lähdetään Tartu Maraton-hiihtoon Otepäälle Viroon, jos lumitilanne sallii hiihtämisen. Matka tehdään pikkubussilla. Matkan kustannukset laivamatkoineen ja yöpymisineen n. 250 €. Ilmoittaudu mahdollisimman pian, viimeistään 18.1. mennessä Esko Vierille, p. 045-1675944.

ANGRY BIRDS GO SNOW-TALVIRIEHA 5.3.

Lapsiperheiden suosikitapahtuma Angry birds go snow rantautuu Luontotalo Kämpälän ympäristöön su 5.3. klo 13.00-16.00. Alueelle tehdään lumimaailma, missä voi hiihtäen, luistellen tai lasketellen kokea talven riemuja Angry birds-hahmojen opastuksella. Myös perinteinen vipukelkka pystytetään alueelle ja lumikenkiä lapsille ja aikuisille. Sisäänpääsymaksua ei peritä, mutta tarjottavista tuotteista peritään pieni maksu. Talkoihin voi ilmoittautua Eskolle p. 045-1675944.

HARRI AHOSEN VAELLUSKIRJAINFO 7.3.

Vaelluskirjailija Harri Ahonen luennoi Seinäjoen kaupunginkirjastossa Keski-Skandinavian vaellusreiteistä ti 7.3. klo 18.00. Hän kertoo Norjan ja Ruotsin kansallispuistojen reiteistä, eläimistä ja vaelluskulttuurista sanoin ja kuvin. Tilaisuudessa on mahdollisuus hankkia hänen kirjojaan omistuskirjoituksella.

HÄJYJEN 40 V JUHLAHIHTO JA AVANTOSAUNA 11.3.

Juhlimme yhdessä Häjyjen 40 v liikuntataivalta hiihtäen ja saunoen la 11.3. klo 13-15. Tanelinrannan hiihtoladuilla ja avantosaunassa. Klo 15 kokoonnumme nuorisotoimiston tiloihin mehulle ja arpomaan yllätyspalkintoja. Tilaisuus on maksuton.

LAKEUDEN LADUN KEVÄTKOKOUS 30.3.

Lakeuden Latu ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään to 30.3.2017 klo 18.30 Luontotalo Kämpäläkössä, Kyrkösvuorentie 26. Kokouksessa käsitellään yhdistyksen sääntöjen 7 §:n määräämät asiat (ns. tilikokous). Kokouksen jälkeen esitelmä (aihe mietintämyssyssä).

KAHVITARJOILU

TERVETULOA!

LAAVUHARTAUUS 9.4.

Laavuhartaus+luonnonkirkkokahvit Seurakunnan hiljentymispaikalla Esteettömän reitillä su 9.4. klo 15.00 yhdessä Seinäjoen Seurakunnan kanssa. Lisätietoja seuratoimintapalstoilla.

HIHTOVIKKO OLOKSELLA

Hiihtoviikko Muoniossa Oloksella 15.-22.4., majoittuminen Lakeuden Latuoloksella. Viikon hinta n. 250 €/hlö sisältäen matkat, majoituksen, ruoat ja retkenvetäjän palvelut, mukaan mahtuu 8 henkeä. Ilmoittautumiset Esko Vierille 045-1675944.

ANDORRAN VAELLUSMATKA 26.6.-2.7.2017

Andorran keskikorkeus merenpinnasta on 2000 m, se on Euroopan korkeimmalla sijaitseva maa. Korkein kohta Coma Pedrosa, 2946 metriä. Tästä syystä vaellusmatka on normaalia vaativampi. Mukaan mahtuu 30 henkilöä, jotka ovat suhteellisen hyväkuntoisia.

Hotellimme on 4 tähden hotelli Palomé, Erts, Andorra

Lennot: Ma 26.6. klo 17.25 Hki-Barcelona 20.25 8hotellissa 23.30)

Su 2.7. klo 22.45 Barcelona-Hki 3.35 (kotona 3.7. aamulla)

Hinta 1190 €/hlö 2 hh, singelisiä 130 €.

Sisältää lennot: Hki-Barcelona-Hki, Majoitus puolihioidolla, 4 x eväspussi, kuljetukset paikan päällä, suomalainen ja paikallinen opas vaelluksilla, järjestettyä ohjelmaa, bussikuljetus Barcelona-hotelli-Barcelona.

Pari paikkaa vapaana. Ilm 31.1. mennessä Esko Vieri p. 045-1675944.

LATUKAMMIN VUOKRAUS

Latukammia voi vuokrata myös omaan käyttöön ja edullisin jäsenhinnoin: 4 tuntia 10 €, 4-8 tuntia 15 € ja 8-15 tuntia 20 € (sis. yöpymisen). Latukammin varaustilanteen näkee Elämysliikunnan porttaalista: www.elamysliikunta.fi. Varaukset Eskolta: p. 045-1675944

Liikunnallista Suomi100 juhluvuotta!

Varsuus Itäkairassa 5-11.8.2016:

Kemihaara - Peuraselkä - Jauru - Vongoiva – Härkävaara - Peskihaara

Matti Mäkineste

Itäkaira on erämaa-alue, joka sijaitsee UKK-puiston eteläosassa Venäjän rajan tuntumassa. Pitkään on ollut mielessäni ajatus käydä siellä vaelluksella. Moninkertaisen vaelluskaverini **Raision Pekan** ehdottaessa, kevättalvella 2016, tulevalle kesälle yhteistä vaellusta, ei ollut vaikeaa tarttua haasteeseen. Nykyinen kiireettömämpi elämäntilanne antoi myös mahdollisuuden sovittella aikataulua molemmille sopivaksi. Itäkaira, sekä siellä omissa mielikuvissani tarunhohtoinen Vongoiva, tuli ensimmäisenä mieleen sopivaa kohdetta mietittäessä.

Varsin luonnollinen aloituspaikka Itäkairan vaellukselle on Kemihaarassa sijaitseva entinen rajavartioasema. Siellä toimii **Kemihaaran Loma**-niminen yritys. Sijainniltaan sitä pidetään Suomen syrjäisimpänä paikkana, jossa on ympärivuotista asutusta; kauppatarkka tulee yli 100 km. Se on hyvä tukikohta Itäkairan vaelluksen aloittamiseen sekä myös sen päättämiseen. Sieltä löytyy kaikki tarpeellinen; majoitus, sauna ja ruokailu ja lisäksi kohtuullisella hinnalla.

Ajankohdaksi valittiin elokuun alkupuoli. Se on hyvä ajankohta vaellusretkeilylle, koska silloin on suurin osa työssäkäyvistä pitänyt lomansa, joten tungosta ei ole. Pahin räkkä on myös ohi. Lisäksi valoa riittää vielä iltamyöhään. Itäkaira ei kylläkään liene koskaan mikään sesonkikohta. Polkuja toki löytyy, vaikka maastomerkinnät jäävätkin muutamaan viittaan, lähinnä polkujen risteyskohdissa. Härkävaaran autiotupa lienee ainoa autiotupa, minne polkua ei mene lainkaan. Sen käyttö rajoittuneekin hyvin pitkälle talviaikaan. Saavuttuamme torstai-illalla Kemihaaran Loman pihapiiriin tiedustelimme yöpymismahdollisuutta. Etukäteen oli ajatuksena, että jos tilaa ei ole, yövyimme teltassa. Petipaikka kuitenkin järjestyi samoin saunominen, joka tuntui sopivalta päivän autoilun jälkeen.

Saunassa oli samaan aikaan pari Helsingin virkamiestä Geodeettiselta laitoksesta. He sanoivat tarkastavansa mittauspisteitä. Uteliaana en voinut olla tarkemmin kysymättä, että mitä he mahtavat mitata. Sain vastaukseksi, että painovoiman muutosta. Siihenpä ei voinut muuta todeta kuin, että vaikuttaa vähän Havukka-ahon ajattelija touhuilla. Vastaukseni herätti hilpeyttä ja he selittivät kyllä uskottavan tuntuisesti, mistä on kysymys. Täytyihän sitä silloin uskoa heidän tekemisiinsä. He kertoivat myös kyseisen saunan vaiheista. Heidän kertomansa mukaan itse **Kekkonen** olisi saunonut siellä ollessaan muinaisilla hiihtomatkoillaan näillä selkosilla.

Perjantaiamu valkeni aurinkoisena ja teimme rinkkoihin viimeiset säädöt. Taivallus kohti Jussin Murustan laavaa alkoi hyvin nukutun yön sekä aamupalan jälkeen. Päätimme kulkea Manto-ojan autiotuvan kautta, vaikka sieltä tuli hieman pidempi. Kemihaaran varressa kulkevan reitin arvelimme olevan kosteahkon viikon sateiden jälkeen. Paluumatkalla se osoittautuikin oikeaksi päätelmäksi.

Alkumatkasta suojakojen ylittävät pitkospuut olivat melko hyväkuntoisia, jopa mönkijällä ajettavia, koska niissä oli kaksi pitkospuuta rinnakkain. Maisemat suojuonteiden välissä antoivat myös ensivaikutelman

tulevasta, sillä kynttiläkuusikoita oli monin paikoin. Paikannimet olivat myös niihin viittaavia, kuten Vislauskuusikko ja Kuusi-Mantonselkä.

Saavuttuamme Manto-ojan autiotuvalle oli jo ruokailun aika, sillä takana oli noin 10 km:n taival täysillä rinkoilla. Rinkan painoa on vaikea saada alle 22 kg, kun mukana on viikon muonat ja molemmilla oma teltta, sekä monenlaista omasta mielestä tarpeellista. Tulikin mieleen, että **Mosku** ei aikanaan, näissä maisemissa kulkiessaan, varmastiakaan kantanut tällaisia taakkoja. Silloin oli toiset mahdollisuudet hankkia ravinto luonnosta eikä tarvinnut tyytyä pelkästään marjoihin ja sieniin. Vastaamme oli tullut tähän mennessä ainoastaan yksi kulkija, joten luonnonrauhaa oli edelleen olemassa.

Manto-ojan autiotupa oli remontoitu talkoovoimin vuonna 2014 elokuussa. Työntekijät talkoisiin oli kerätty sosiaalisessa mediassa julkaistun kyselyn avulla syksyllä 2013. Metsähallitus oli hyväksynyt laaditun korjaussuunnitelman ja toimittanut paikanpäälle pääosan tarvittavista rakennusmateriaaleista. Ilman talkootoimintaa ei Metsähallitus olisi korjaustoimia tehnyt ja kämpppä olisi saanut lahoa paikalleen.

Manto-ojan tuvalta matka jatkui kohti Jussinmurustan laavua. Kuljimme polkua pitkin, joka meni poroaidan ohjaamana, sitä melko lähellä. Vanha puinen poroaita oli vielä osittain pystyssä ja rinnalla oli uusi teräsverkkoaita. Manto-ojan ylitys onnistui siltarakenteena olevia puurunkoja pitkin. Pitkosket kosteikoissa olivat paikoin kunnoiltaan melko heikot. Kuitenkin ilman niitä olisi kulku ollut paljon vaivalloisempaa. Pohdittiin pitkospuiden kuntoa ja todettiin, että tällaisena ne säilynevät pitkään. Joskus kuitenkin tulee tilanne, että niistä ei enää ole apua, varsinkin purojen ylitykset käyvät ennen pitkää hankaliksi, ellei korjauksia tehdä. Jussinmurustan laavulle saavuttuamme paistoi aurinko vielä kirrkaana. Iltapalaa laittaessamme mietiskelimme laitetaanko teltat pystyyn vai nukutaanko laavussa. Laiskuus voitti ja yö vietettiin laavussa. Uni maittoi, kun 18 km taivallus oli takana. Säasketkään eivät pahemmin häirinneet. Aamulla herätessä oli aurinko jo korkealla. Unta eivät häirinneet sen enempää **Moskun**, kuin **Jaurun Mitrinkään** "haamut". Heillä oli tällä seudulla muinoin keskinäistä "välien selvittelyä", kuten historia

kertoo. Vesipaikka myös löytyi laavun lähetyiltä, jossa oli kosteikkoa ja Keskihaaran alkulähteitä oleva puro. Aamupalan jälkeen oli aika pakata rinka ja lähteä kohti Peuraselän autiotupaa. Olihan se helppo kulkea valmista polkua hyvin levänneenä.

Peuraselän autiotupaa lähestyttäessä oli paikoin nähtävissä myrskytuhon jälkiä. Maurimyrsky kaatoi runsaasti puustoa Jaurun jokilaaksossa vuonna 1982. Sirkkamyrsky jatkoi tuhoja kolme vuotta myöhemmin. Myös eräs tavoite, Vongoivanräästäs, näkyi etäällä koko komeudessaan. Lähempänä autiotupaa oli melko kosteaa ja edellisen viikon sateiden vaikutukset olivat nähtävissä. Pikku purot, joita karttaan ei ollut edes merkitty, olivat melko täysiä. Purojen ylitykset kuitenkin onnistuivat suurin piirtein kuivin jaloin. Pitkospuista ei täällä ollut paljon tietoa. Tuvalle saavuttaessa todettiin sen olevan vapaa muista kulkijoista. Kämpäkirjaa selattaessa näkyi edelliseltä päivältä merkintä, joka arveltiin ennen Jussinmurstaa vastaan tulleiden kolmen henkilön tekemäksi. Merkintöjä oli tehty kesänmittaan harvaksen. Jaurun ylityskohta askarrutti, koska virta vaikutti melko vuolaalta johtuen menneestä sadejaksosta. Ylityspaikkaan löytyi opastusta kämppekirjasta, eli se oli 100 m alajuoksulle päin. Sitä käytiin katsomassa ja Pekka myös testasi ylityspaikkaa kahlusaappaillaan ja totesi, ettei ylitys ole ongelma, vaikka virta oliikin voimakas. Oma ylitys vähän askarrutti, millä tekniikalla se kannattaisi suorittaa. Unia ei kuitenkaan tarvinnut menettää sitä miettiessä, sillä päivän kulkemiset pitivät siitä huolen. Yö sujui kämpän sisätiloissa varsin rauhallisesti, koska muita ei näkynyt. Aamutoimien ja rinkan pakkaamisen jälkeen oli ensimmäisenä edessä Jaurun ylitys. Päätin kokeilla ylitystä sadelahkeiden turvin, jotka teippasin kumisaappaisiin. Vettä oli polvien yläpuolelle asti ja virta melko voimakas. Ylitys onnistui kohtuullisen hyvin, vain toinen saapas hieman kostui, koska teippaus oli siinä vähän epäonnistunut. Jaurun varren pohjoispuolella Tahvolle kulkeva polku oli helppokulkuinen. Eteen tullut poroaita oli kumossa portin kohdalta useita metrejä. Päätimme laittaa sen pystyyn ja näin tuli päivän ”hyvätyö” tehtyä. Peuraselältä Tahvontuvalle olevan matkan noin puolessa välissä olevalla nuotiopaikalla pidimme taukoa ja keitimme kahvit. Sadekuuro kuitenkin hieman häiritsi ja jouduimme turvautumaan sadevaatteisiimme. Kuuro meni kuitenkin pian ohi, vaikka ukkonen jatkoi jyristystä vielä melko voimakkaasti.

Saavuimme paloaukealle, joka oli kilometrin verran ennen Tahvoa. Se kuuluu olleen todennäköisesti salaman sytyttämä, loppukesällä 2013. Paloalue on noin 30 hehtaaria. Sammutuksessa on käytetty helikopterilla tuotua kalustoa. Se rajoittuu Tahvolle menevään polkuun, joka näyttää osaltaan selvästi katkaisseen palon etenemisen.

Saavuttuamme Tahvolle oli sade jo tauonnut. Kämpän pihapiiri näytti hiljaiselta; muita kulkijoita ei täälläkään ollut. Sauna oli hyväkuntoinen, jonka ilolla totesimme. Illan tullen näytti sää muuttuvan aurinkoiseksi. Niinpä päätimme lähteä käymään Vongoivanrääställä. Laitoimme teltat pystyyn ja ruokaillimme, jonka jälkeen lähdimme liikkeelle. Reitti kulki Tyrojan laaksoa seurailevaa polkua pitkin. Polku oli laakson rinteellä ajoittain melko etäällä purosta.

Mukana oli vain vesipullo ja taskussa vähän purtavaa. Koska olimme juuri ruokailleet ja koko lenkillä oli mittaa vajaa 9 km, katsoimme pärjäävämmä kevyemmällä varustuksella. Toki kartta ja kompassi sekä GPS-laite olivat mukana. Tyyrojan laakso oli kasvustoltaan hämmästyttävän vehmas. Myös näkymä Vongoivan suuntaan oli mieleenpainuvan jylhä.

Räystäälle päästyämme sadekuuro näytti jälleen lähestyvän ja saavutimme huipun lähes samanaikaisesti. Onneksi pahin kuuro ei osunut kohdalle, emmekä sanottavasti kastuneet. Näkymä oli varsin vaikuttava. Jyrkänteen alla oli laakso ja etäämmällä näkyvät tunturihuiput. Venäjän rajalle oli tästä reilu 6 km. Sieltä näkyi Talkkunapää ja Venäjän puolelta korkeampiakin tuntureita. Räystään laella oli pari kiirunaa. Ne eivät

nousseet siivilleen, vaan juoksivat etäämmälle. Vähäinen jäniksenpoikanen oli myös eksynyt paljakalle, se tuntui erikoiselta, taitaapa olla helppo saalis isoimmille haukoille ja pöllölinnuille. Paluumatkan menimme GPS-laitteen turvin suoraan Tahvolle saunan lämmitykseen. Se oli sopiva lenkki ennen saunaan menoa.

Saunoessamme näimme ikkunasta pihalla liikettä. Eräs myöhäinen kulkija oli vielä liikkeellä, ja savu alkoi nousta kämpän savupiipusta. Hän oli tullut Anterista ja oli paistellut löytämiään kanttarelleja kämpän kamiinan päällä, jonka saimme myöhemmin kuulla. Hän olikin koko viikon kestävän vaelluksen viimeinen tapaamamme henkilö. Aluksi oli vaikea uskoa, että täältä voisi löytyä kanttarelleja, mutta täytyihän se uskoa, kun löysimme niitä itsekkin seuraavana päivänä.

Aamu valkeni hieman sumuisena, mutta selkiytyi nopeasti auringon kohottua korkeammalle. Eilen pelkäämämme sadepäivä ei näyttänyt toteutuvan, joten nyt oli sopiva hetki suunnitella päivän retkikohdetta. Vongoivan korkein huippu oli helppo valinta. Aamupalan jälkeen pakkasimme mukaan kaiken tarpeellisen, mitä arvelimme tarvitsevamme ruuanlaittoon. Varustus oli näin ollen melko kevyt, joten kulkeminen tuntui kevyeltä hyvin levätyn yön jälkeen. Lähdimme kulkemaan Vongoivanräästään länsipuolitse kohti Honkatehtaanojaa, jota seuraillemme nousimme kohti Vongoivan huippua. Alkumatkasta osui kohdalle halkopinot, joita oli useita. Niistä riittänee polttopuita pitkäksi aikaa, useammallekin kämpälle, jos ehditään siirtää suojaan ennen lahoamista. Puolitoistametriä korkeaa pinoa oli yhteensä ainakin sata metriä. Vaikka kansallispuistossa oltiin, niin siellä oli hakkuuleimikoita. Niistä hakataan puita kämppien polttopuuhuoltoa varten, kustannussyistä. Tosin ne on perustettu vähemmän käytetyille alueille ja hakkuu pyritään tekemään maiseman ehdoilla. Komeat poronsarvet osuivat myös reitille. Niistä sahattiin mukaan sopiva naulakko-aiho. Sarvet olivat niin kookkaat, ettei niitä viitsitty kantaa kokonaisena. Ennen huipulle nousua oli sopiva hetki ruokailuun. Puron varresta löytyi sopiva kivitassanne, missä oli hyvä valmistaa päivän ateria, vesipaikkakin oli käden ulottuvilla.

Huipulle päästyämme oli jälleen aika kokeilla kännykän kuuluvuutta. Nyt onnistuikin yhteydenotto kotipuoleen, usean päivän jälkeen. Sokostin läheisyys, jossa on Soneran masto, mahdollisti yhteyden. Maisemia ihmeteltäessä havaitsimme, että myös Lokan allas näkyi sinne, vaikka etäisyyttä oli sen rannalle lähes 40 km. Sää oli melko selkeä, joten näkyvyys oli hyvä.

Paluumatkalla Tahvontuvalle osui kohdalle kanttarellipaikka. Siitä saatiin hyvää ravinnon lisäksi ilta-aterialle. Myös syötäväksi kelpaavia tatteja ja lampaankääpiä osui muutama kohdalle.

Paluureitti suuntautui Vongoivan männikön kautta. Siellä oli myös näitä Mauri- ja Sirkkamyrskyn kaatamia puita melko runsaasti. Maasto oli kuitenkin melko tasaista selännettä, joten kulkeminen oli vaivatonta. Kaatuneita puita joutui kuitenkin vähän kiertelemään.

Ilta ateria oli sienivoittoinen, mikä toi mukanaan sopivaa vaihtelua retkimuonien jälkeen.

Sauna kruunasi päivän retket ja uinti Tyyrojan patolammikossa oli virkistävä kokemus päivän päätteeksi. Olihan sinäkin päivänä kävelty reilu 15 km, tosin melko kevyin kantamuksin.

Tahvontuvan kentässä nukutun, toisen yön jälkeen, olo tuntui virkeältä, joten eilinen sienieriatikin oli lajimäärityksen suhteen ilmeisesti osunut kohdalleen. Lähinnä lampaankääpien lajituntemus epäilytti. Aamupalaa nautittaessa virisi keskustelu paluureitin suunnasta. Oli tiedossa Härkävaaran tuvalle johtavan reitin haasteellisuus; soita, peitteistä maastoa ja varvikkoa. Lisäksi siellä oli lukuisia puroja ylitettävänä. Polkujakaan ei ollut kuin alkumatkasta, Jaurun pohjoispuolella. Kuitenkin tuntui vähemmän houkuttevalta lähteä paluumatkalle omia jälkiään takaisin. Lisäksi Härkävaarassa oleva saunomismahdollisuus ei ollut valinnan vaakakupissa aivan mitätön. Niinpä päätimmekin lähteä kohti Härkävaaraa. Edessä oli kartan mukaan suoraan mitattuna noin 13 km polutonta taivalta, soita ja rämettä. Kiirettä meillä ei ollut, joten se helpotti päätöksentekoa. Ensimmäisenä haasteena oli päästä Jaurusta yli. Karttaa tutkittaessa löytyi polunpätkä, joka jatkui osin myös Jaurun eteläpuolella. Siitä päättelimme, että siltä kohdin on jokea varmaan ylitetty. Saavuttuamme kyseiseen kohtaan oli yllätys suuri; siinä olikin silta. Meidän kartoissamme

ei siitä ollut merkintää. Silta oli tosin melko heikkokuntoinen, kuitenkin siitä yli mentiin. Alkumatkalla aurinko paistoi ja maasto oli helpohkoa kävellä. Reitti kulki Auhtiseljän pohjoispuolitse, pahimpia epätasaisuuksia vältellen. Väliillä sadekuuro pakotti etsimää suojaa sopivasta kuusentyvestä. Sade oli kuitenkin kuoruluonteista, joten sadevaatetukseen ei tarvinnut turvautua. Karhunjätöksiä osui kohdalle tihenevään tahtiin. Niiden valokuvaus ja laskeminenkin lakkasi jo kiinnostamasta. Eräässä notkelmassa oli todella tuoreen näköisiä jätöksiä ja sammaleessa näkyi vielä tassun painaumat. Silloin tuli mieleen, että missä ”nalle” mahtaa meidän touhuja luurata. Kuitenkin meidänkin piti ruokailla. Mielessä kävi ajatus onko paikka ihan turvallinen, eli pyrkiikö ”nalle” samoille eväille. Ruokailu sujui kuitenkin rauhallisissa merkeissä kyseisen notkelman penkalla. Lähestyvä sadekuuro tosin laittoi vauhtia rinkan pakkaukseen ruokailun jälkeen. Äkkilähtö ei sinänsä tuntunut pahalta, koska karhut pyörivät mielessä ruokailun ajan.

Tarkoitus oli sovittaa reitti kulkemaan edessä olevan laajahkon suoalueen, Peskiaavan, kapeikosta. Siinä tosin oli parikin vähäistä puroa ylitettävänä. Suunnistus onnistui sikäli, että aapasuon kapeikko löytyi; kiitos GPS-laitteelle.

Härkävaaran kämppää lähestyttäessä tuli eteen vähäisiä poropolkuja, joiden seuraamisesta ei tosin paljonkaan ollut hyötyä, ne katosivat usein jäljettömiin, paikka paikoin ne olivat kuitenkin selvästi havaittavissa. Suunnistusvaikeuksia ei kuitenkaan ollut, koska Garmin toimi luotettavasti. Ilman kartan ja kompassin apua ei kuitenkaan oltu liikkeellä, sillä aivan pelkän elektroniikan varaan ei kannata jättäytyä.

Pian alkoi kämpän harja erottua kasvuston lomasta. Härkävaaran tupa oli kooltaan tilava, samoin voi sanoa myös saunasta. Eikä siinä tarvinnut paljon mietiskellä tekemisiä. Pientä iltapalaa nautiskellen odottelimme saunan lämpenemistä. Saunominen tuntui ruhtinaalliselta, sillä matkaa oli kertynyt noin 16 km kyseiselle päivälle, osittain melko vaikeakulkuisessa maastossa.

Aamu venyi pitkälle nukkuessa, johtuen edellisen päivän rasituksesta. Aamupalan jälkeen ei tarvinnut miettiä alkavan päivän taivalta; oli itsestään selvää lähteä kohti Peskihaaran autiotupaa. Päivän taival oli poikkeuksellisen lyhyt, vajaa 7 km. Reitti kulki Härkävaaran rinteelle, jossa oli mustikoita varsin runsaasti. Niitä syödessä tahtoi välillä suunta kadota ja tuli vähän ylimääräistä mutkaa. Sieltä jatkettiin matkaa, suokapeikkojen kautta, Liittohaaran varteen. Härkävaarassa kokeilin myös puhelinta ja yllätykseksi siellä olikin jälleen ”kenttää”, usean päivän jälkeen. Yhteys oli toiminut viimeksi Vongoivan laella. Tekstaria alkoi piipata useita, joten normaali arkielämä alkoi tulla mieleen. Liittohaaran ylitys hieman askarrutti etukäteen. Sopiva ylityspaikka kuitenkin löytyi melko läheltä Peskihaaran autiotupaa. Ylitys onnistui kumisaappailta, kuivin jaloin. Tuvalle saavuttaessa se todettiin vapaaksi muista vaeltajista, joten se oli yksistään meidän käytettävissä. Sää oli aurinkoinen ja seinän vierusta ulkona oli hyvä paikka kuivatella kosteahkoja vaatekertoja. Ilta kului ruokailun ja kämppäkirjan tutkimisen merkeissä. Saunomiseen ei siellä ollut mahdollisuutta, sehän oli jo useana iltana ollut kohokohta päivän päätökselle. Kämppäkirjoissa riitti kyllä tutkimista. Samalla varmistui käsitys tämän seutukunnan vilkkaimmasta ajasta, joka rajoittuu kevättalviseen hiihtokautteen. Useimmat merkinnät ajoittuivat siihen ajankohtaa. Suurta mielenkiintoa herätti maineikkaan, Itäkairan Prinsessan puumerkkiä käyttävän, **Sirkka Ikosen**, merkinnät. Hänen luonnon kauneutta ylistävät kirjoituksensa ovat herättäneet vaelluspiireissä varsin suurta huomiota. Tässä eräs lainaus: **”1.3.2015 Lämmintä, tuulee. Hanki kantaa. Urpiaisia ja käpylintuja runsaasti. Tiaiset tirsuttavat ja tikka rummuttaa keväisesti. Soma on hiihdellä. Sirkka, Itäkairan prinsessa.”** Myös huumoria löytyi kuten eräs lainaus: **”Saimma karhun. Mosku ja Rampo”**.

Jäljellä oli viimeinen etappi, eli matka takaisin Kemihaaraan, josta vaellus oli aloitettu. Päätimme mennä polkuja pitkin, vaikka matkaa tuli ehkä kilometrin enemmän. Kuitenkin sitä oli jäljellä enää noin 14 km ja aikaa kokonainen päivä, joten mitään kiirettä ei ollut. Keminmukan tulipaikalla pidimme vähän pitemmän ruokailutauon ja samalla tutkimme tulipaikan ja puuvajan rakenteita. Vaikka reitti kulki pitkin polkuja, se oli paikoin melko vaikeakulkuista. Edellisten viikkojen sateet olivat tehneet tehtävänsä ja soistuneet kohdat olivat melko märkiä. Osansa olivat tehneet myös mönkijät, joiden jäljet olivat sotkeneet polun paikoin lähes tunnistamattomaksi. Myös pitkosket olivat paikoin kehnossa kunnossa. Saavuimme kuitenkin Kemihaaran Loman kenttään varsin reippaalla mielellä. Olihan viikko erämaassa onnistuneesti takana ja illalla odotti jälleen sauna.

Keskiseljän- ja Keskihaaraanaavan puolivälin maisemia

Härkävaaran autiotupa

Peskihaaran autiotupa